

I selv om, at Arbejderne efter denne Lov kunde disponere flet over disse Midler og kunde bortbøfse dem, disse Udtalelser antogte ikke os Forslagsstillere. Vi erkende ikke, at de Arbejdere, her er Tale om, ikke i Almindelighed lige saa godt som det ærede Medlem for Fredericia og hans Meningsfæller kunne disponere over Penge, som tilhøre dem. For Kvinderne er der jo truffet Foranstaltning, de ere altid under Værgemaal efter vort Lovforslag, og Personer, der ikke ere fuldt normale eller fuldt i Besiddelse af deres Viljekraft og Dømmekraft, ere ogsaa satte under Værgemaal; vi have kun tilladt Udbetaling af Kapitalen til Personer, som det maa siges, at det i enhver Henseende er forsvarligt at give Penge mellem Hænder. Jeg er flet ikke af samme Mening som det ærede Medlem for Fredericia, at vi i den Henseende skulde udøve noget Formynderskab; det er jo ikke Statens Penge, her gives, det er den vedkommendes lovlige Ejendom, det er en Del af hans Arbejdsaftale, han faar udbetalt som Følge af et ham utilregneligt Ulykkestilfælde, og vi have ingen Grund til her paa Rigsdagen at fastsætte, hvorledes han skal bruge disse Penge, saa meget mindre som vi flet ikke ere sikre paa i Virkeligheden at fastsætte den for ham fordelagtigste Anvendelse. For øvrigt vil en Livrente ogsaa kunne sættes over Styr, og hvis vedkommende dør maaffe allerede det første Aar, efter at han har faaet Livrenten, er der ikke en Smule tilbage til hans efterladte. Han faar maaffe kun Livrente et eneste Aar, en eneste Gang, og derefter har Familien intet mere; derimod, ved en Kapitaludbetaling vil han dog i saa Fald efterlade sig noget. Jeg mener derfor, at vi i denne Sag bør gaa frem saaledes, som de nyere Lovgivninger i den Henseende gaa. Jeg mener, at vi virkelig ikke paa dette Punkt bør blande Statsformaal med ind i denne Lovgivning, saaledes at vi passe paa, at de paagældende anvende Pengene saa godt som muligt, efter Statens Synspunkt, saa meget mindre altsaa, som — det gentager jeg — vi flet ikke have nogen Garanti for, at vi ved saadanne Bestemmelser virkelig opnaa det tilfagtede. De følgende Vædringsforslag fra Mindretallets Side, Nr. 37 og 38, angaa Forsikringspligten. Vi ere af den Mening, og jeg hørte, at den højtærede Indenrigsminister ogsaa heri sluttede sig til os i Gaar, at Arbejderne skulde nok sørge for, at der bliver forsikret der, hvor de anse det for nødvendigt, og vi ønske ikke at bidrage til, at der bliver forsikret der, hvor det ikke er nødvendigt. Vi mene og have i den Henseende Tilslutning fra de engelske Arbejderes Udtalelser, at hvor der er Kapital-

kraft nok, er det bedst, at der ikke bliver forsikret, efter som Arbejdsgiverne ville søle sig bedst sikre de ved, at der bliver foretaget det mest mulige til Undgaaelse af Ulykkestilfælde. At forlange Sikkerhedsstillelse af Foretagender som f. Eks. de danske Sukkerfabrikker, de danske Spritfabrikker eller Ølbryggerierne eller vore store Skibsbyggerier er i Virkeligheden ogsaa en Arimelighed. Hvis disse Foretagender ikke ønske at forsikre deres Arbejdere, ere de gode nok for, hvad de komme til at styld. Der er ingen Grund til at fordrø, at de skulle forsikre eller stille nogen Sikkerhed i den Henseende. Men naturligvis er hele Udvalget enig i, at hvis det Pengekrav, vi nu ønske at give, og som de Herrer jo ogsaa have foreslaaet at give, skulde vise sig uden den tilfagtede Værdi paa Grund af utilstrækkelig Sikkerhed eller paa Grund af manglende Forsikring, maa vi være betænkte paa at supplere Løven; men hverken fra Tyskland fra 1871 til 1884, hvor de levede under en lignende Ansvarlighedslovgivning — jeg mener en Ansvarlighedslovgivning, der kunde have Pengekrav til Følge ligesom denne — eller fra England, hvor de fra 1875 have haft en Lov, der altsaa ogsaa giver Arbejderne Ret til et vist Antal Aars Løn som Stadeserstatning, og hvor der ikke er Tale om at paalægge nogen Forsikrings- tvang paa de paagældende Arbejdsgivere, fra intet af disse Lande har man hørt noget om, at der har været nødblidende Arbejderfordringer. Hvorfor kunne vi saa ikke forsøge det? I Finland er man ogsaa nylig gaaet til at vedtage en tilsvarende Ordning, nemlig en Forsikringsadgang, men ikke nogen udtalt Forpligtelse til at tegne Forsikring. Jeg er for saa vidt altsaa enig med Mindretallet i, at vi maa se vel efter, efter som Tiden gaar, at den Foranstaltning, der bliver truffen til Fordel for Arbejderne, ogsaa er effektiv; men jeg mener ubetinget, at den vil vise sig at være det, og vi jo først behøve at træffe Tvangsforanstaltninger, naar det skulde vise sig, at vi havde taget fejl i denne vor Opfattelse. — Jeg kommer derefter til Mindretallets Forslag under Nr. 42 om en Understøttelseslov som Del af Forsikringsloven. Ærede Medlemmer ville lægge Mærke til, at i Hjør var Betænkningen ledsaget af et Udkast til en saadan Understøttelseslov. Den fremkom som et særskilt Forslag eller Henslilling faget som et Bilag til vor Betænkning, som ophlyste, at Forslaget skulde angive en definitiv Ordning, dersom det blev vedtaget. Der findes nemlig ikke i Betænkningen fra Udvalget noget som helst, der antyder, at hvis man vedtog det Forslag, skulde det være en midlertidig Ordning for de paagæl-